

ERVARINGEN IN INDIAAS WEESHUIS

ZOETERMEERSE CONCERTPIANISTE ZET ZICH IN ALS VRIJWILLIGER

Andrea Vasi tussen de kinderen van het weeshuis in Bhubaneswar. (foto: Andrea Vasi)

Concertpianiste Andrea Vasi ging op zoek naar een manier om met haar pianospel haar betrokkenheid bij de wereld te tonen. Zij besloot af te reizen naar Bhubaneswar, India, om te helpen in een weeshuis. Om ook financiële hulp te kunnen bieden, gaf zij voorafgaand aan haar vertrek enkele benefietconcerten. Zij doet verslag over haar ervaringen in India.

“Met de beste intenties en met een goed gevulde ‘portemonnee’ (met dank aan vrienden, Spectrum Communicatie en Jongerius Bakker) stapte ik in het vliegtuig naar India. Ik ging een maand meehelpen in een weeshuis in Bhubaneswar (een stad onder Calcutta) en met het geld dat ik had opgehaald tijdens de benefietconcerten, zou ik praktische aankopen doen voor de plaatselijke bevolking.

Ik moet bekennen dat ik even moest slikken toen ik landde in Bhubaneswar: een grote, stinkende krottenwijk, tussen de malariamuggen, kakkerlakken, slangen en hongerige mensen.

Op het moment dat ik aankwam in het weeshuis beseftte ik echter dat het helpen van deze kinderen belangrijker was dan mijn eigen

angsten. Vol goede moed stapte ik naar binnen en drie seconden later had ik al tien kinderen aan me hangen! Tijdens het schrijven, lezen, de Engelse les, de muziekles (met behulp van een mini keyboard) en de rekenles toonden zij zich enorm leergierig. De lessen werden afgewisseld met spelletjes en vooral met veel geknuffel! Omdat het een christelijk weeshuis was, was ik spontaan omgedoopt tot ‘Sister Andrea’. Er werd van mij verwacht de rol van moeder, lerares, coach en vriendin op me te nemen. Dit was intensief, maar ging me redelijk gemakkelijk af: deze kinderen, ondanks hun gebrek aan werkelijk alles, waren de meest open, eerlijke en spontane kinderen die ik ooit heb gezien. Ik kan alleen maar hopen dat ik een even grote bron van inspiratie ben geweest voor hen als zij voor mij.

Helaas kwam aan dit avontuur vroegtijdig een eind. Op een dag had ik last van mijn ingewanden (laat ik zeggen door een combinatie van hitte, malariapillen en slecht eten) en dat wat ik al dagen zag aankomen, gebeurde inderdaad: de baas van het weeshuis deed een serieuze poging om mij te betasten. Wat een engerd! Als deze viezerik die kwetsbare weeskinderen maar met rust laat! Aangezien de Indiase politie niet te vertrouwen is, heb ik het incident slechts gemeld bij de organisatie die mij als vrijwilliger hierheen zond.

De andere vrijwilliger en ik namen het vliegtuig naar Delhi en daar hebben we nog even in een ander weeshuis gewerkt. Om bij te komen ben ik daarna naar een boeddhistisch klooster gegaan, waar ik niet alleen mijn Indiase ervaringen, maar in feite mijn hele leven kon overdenken. Ook heb ik boeddhistische monniken Engelse les gegeven. Het waren zeer waardevolle dagen.

En wat ik met het geld heb gedaan? Van alles. Mijn eerste ‘Andrea fonds-actie’ bestond uit het aanschaffen van 26 paraplu’s, aangezien de kinderen in Bhubaneswar iedere dag 9 km naar school moeten lopen, ook in het regenseizoen. Verder een voetbal, maandverband en veel, heel veel eten en drinken. Ik had het dak van het weeshuis nog willen laten repareren, maar door mijn plotselinge vertrek is dit er niet meer van gekomen. Dit betekent dat ik nog geld over heb. Dat zal ik volgend jaar in Afrika goed besteden.”

“MET DE BESTE INTENTIES
EN EEN GOED GEVULDE
PORTEMONNEE STAPTE IK IN
HET VLIEGTUIG”

